

En støtte i egentlig forstand kan tænkes at være tilladelig, men at blive udsat for, at dens forstyrrende virkning forøges gennem en finansieringsmetode, der gør hele ordningen uforenelig med et enhedsmarked og den fælles interesse.

4. Et system, hvorefter en støtte betales

gennem en hertil indført afgift, fører henimod et system med permanent støtte, hvis beløb er umuligt at forudberegne og vanskeligt at kontrollere. Hvis et sådant system blev gjort generelt, ville det gennemhulle traktatens artikel 92 og reducere Kommissionens muligheder for at udøve vedvarende kontrol.

I sag 47/69

REGERINGEN FOR DEN FRANSKE REPUBLIK, repræsenteret af Hans Excellence, ekstraordinær og befuldmægtiget ambassadør Renaud Sivan, med valgt adresse på den franske ambassade i Luxembourg,

sagsøger,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, repræsenteret af dens juridiske rådgiver, Joseph Griesmar, med valgt adresse hos Kommissionens juridiske rådgiver, Emile Reuter, 4, boulevard Royal, Luxembourg.

sagsøgte.

angående annullation af Kommissionens beslutning af 18. juli 1969 vedrørende den franske støtteordning for tekstilindustrien.

afsiger

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten R. Lecourt, afdelingsformændene R. Monaco (refererende) og P. Pescatore, dommerne A. M. Donner, A. Trabucchi, W. Strauß og J. Mertens de Wilmars,

generaladvokat : K. Roemer
justitssekretær : A. Van Houtte

følgende

D O M

Præmisser

1. Ved stævning, indgået til Domstolens justitskontor den 26. september 1969, har regeringen for Den franske Republik påstået annullation af Kommissionens beslutning af 18. juli 1968, der principalt kræver statsstøtten til tekstilindustrien ophævet eller subsidiært tillader denne støtte på betingelse af, at den parafiskale afgift, der er knyttet til dens finansiering, ændres.

Vedrørende den første søgsmålsgrund

2. Den franske regering hævder for det første, at den omstridte beslutning savner lovlig hjemmel og er behæftet med magtfordrejning, idet traktatens artikel 93, stk. 2, der kun tillader Kommissionen at træffe beslutning om, at en støtte, der findes uforenelig med fællesmarkedet, skal ophæves eller ændres, ikke indeholder hjemmel for en beslutning om at kræve grundlaget for en afgift, der skal finansiere nævnte støtte, ændret.
3. I henhold til traktatens artikel 93, stk. 2 træffer Kommissionen, dersom den finder, »at en støtte, som ydes af en stat eller med statsmidler, ifølge artikel 92 ikke er forenelig med fællesmarkedet, eller at denne støtte misbruges, . . . beslutning om, at den pågældende stat skal ophæve eller ændre støtteforanstaltningen inden for den tidsfrist, som Kommissionen fastsætter « ;
4. idet denne bestemmelse således lægger vægt på den forbindelse, der kan være mellem en støtte, der ydes af en stat, og metoden for støttens finansiering gennem statsmidler, tillader den altså ikke Kommissionen at isolere statsstøtten som sådan fra metoden for dens finansiering og at ignorere denne sidste, hvis den, i forbindelse med statsstøtten som sådan, gør den samlede ordning uforenelig med fællesmarkedet.
5. I henhold til artikel 92, stk. 1 »er statsstøtte eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler under enhver tænkelig form, og som fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene ved at begunstige visse virksomheder eller visse produktioner, uforenelig med fællesmarkedet i det omfang, den påvirker samhandelen mellem Medlemsstaterne « ;
6. i henhold til artikel 92, stk. 3, litra c) kan imidlertid, »som forenelige med fællesmarkedet . . . betragtes . . . støtte til fremme af udviklingen af visse erhvervsgrøner eller økonomiske regioner, når den ikke ændrer samhandelsvilkårene på en måde, der strider mod den fælles interesse « ;

7. ved vurderingen af, om en støtte »påvirker samhandelen mellem Medlemsstaterne«, »fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene ved at begunstige visse virksomheder eller visse produktioner« og »ændrer samhandelsvilkårene på en måde, der strider mod den fælles interesse«, er det nødvendigt at tage hensyn til alle retlige og faktiske omstændigheder ved denne støtte, især om der er et misforhold mellem på den ene side de afgifter, der er pålagt vedkommende virksomheder eller produktionen, og på den anden side de fordele, der opnås ved ydelsen af den pågældende støtte;
8. undersøgelsen af en støtte kan følgelig ikke ske uafhængigt af virkningerne af metoden til støttens finansiering;
9. derfor var Kommissionen beføjet til at træffe beslutning om, at Den franske Republik skulle ophæve eller ændre den omtvistede støtteordning.

Vedrørende den anden søgsmålsgrund

10. Den franske regering hævder, at artiklerne 12 og 95, de eneste der kan komme på tale i denne sag, ikke kan medføre, at den omtvistede afgift er ulovlig, eftersom denne rammer både nationale og importerede produkter og ikke har toldlignende virkninger.
11. Denne argumentation indebærer, at man, hvor en støtte finansieres gennem en intern afgift, kun kan undersøge denne finansieringsmetode i forhold til dens forenelighed med artikel 95 og uden hensyntagen til kravene ifølge artiklerne 92 og 93:
12. disse to grupper af bestemmelser har imidlertid forskellige formål:
13. den omstændighed, at en national forholdsregel opfylder kravene i artikel 95, er ikke ensbetydende med, at den er lovlig i henhold til andre bestemmelser, såsom artiklerne 92 og 93;
14. når en støtte finansieres gennem en afgift, der pålægges visse virksomheder eller produktioner, skal Kommissionen ikke alene undersøge, om dens finansieringsmetode er i overensstemmelse med traktatens artikel 95, men tillige, om den, sammen med den støtte, som herved gøres mulig, kan forenes med kravene i artiklerne 92 og 93.
15. Den franske regering hævder desuden, at Kommissionen ikke, samtidig med at den anerkender, at den franske tekstilindustri har behov for støtte, kan forbyde denne støtte uden at modsige sig selv eller kræve en ændring af metoden til dens finansiering, i betragtning af at denne metode ikke påvirker samhandelen på en måde, som strider mod den fælles interesse, og at det samme resultat kunne frem-

komme, dersom den omhandlede støtte, i stedet for at blive betalt gennem en hertil indført afgift, blev betalt gennem en budgetmæssig foranstaltning, finansieret over merværdiafgiften.

16. En støtte i egentlig forstand kan, selv om den går ud over fællesskabsrettens rammer, tænkes ikke at ændre samhandelen mellem staterne væsentligt og derfor være tilladelig, men at blive udsat for at dens forstyrrende virkning forøges gennem en finansieringsmetode, der gør hele ordningen uforenelig med et enhedsmarked og den fælles interesse ;
17. Kommissionen skal derfor ved sin skønsudøvelse tage hensyn til alle de direkte eller indirekte forhold, som karakteriserer den omtvistede forholdsregel, dvs. ikke blot den støtte i egentlig forstand, som ydes til de begunstigede nationale aktiviteter, men tillige den indirekte støtte, der også kan følge, såvel af finansieringsmetoden som af, hvor snævert den førstnævntes størrelse afhænger af de beløb, som den sidstnævnte indbringer.
18. Hvis et sådant system, hvorefter en støtte betales gennem en hertil indført afgift, blev gjort generelt, ville det gennemhulle traktatens artikel 92 og reducere Kommissionens muligheder for at udøve vedvarende kontrol ;
19. det fører faktisk henimod et system med permanent støtte, hvis beløb er umuligt at forudberegne og vanskeligt at kontrollere ;
20. idet den får omfanget af den nationale støtte til at stige automatisk i forhold til stigningen i de beløb, afgiften indbringer, og mere specielt de beløb, som den indbringer fra de importerede konkurrerende produkter, udøver den omhandlede finansieringsmetode en beskyttende virkning, som går ud over støtten i egentlig forstand ;
21. navnlig er det en kendsgerning, at jo mere Fællesskabets virksomheder har held til at øge salget i en medlemsstat ved hjælp af deres markedsføring og prispolitik, jo mere tvinges de til, gennem systemet med en hertil indført afgift, at bidrage til en støtte, som væsentligst er beregnet til dem af deres egne konkurrenter, som ikke i samme udstrækning har gjort en sådan indsats ;
22. Kommissionen er derfor berettiget til at mene, at det forhold, at udenlandske virksomheder har adgang til forskningsarbejde udført i Frankrig, ikke kan fjerne de skadelige virkninger for fællesmarkedet af en støtte, som fremskaffes gennem en hertil indført afgift ;
23. derfor har den med rette fastslået, at nævnte støtte, uanset størrelsen af den hertil indførte afgift, på grund af metoden for sin finansiering bevirker en ændring af handelen i et omfang, som strider mod den fælles interesse i betydningen af artikel 92, stk. 3, litra c).

24. Det følger af disse betragtninger, at Kommissionen ved sin helhedsvurdering af den støtte, som Den franske Republik yder ved hjælp af statsmidler, er berettiget til at anse denne for stridende mod »den fælles interesse« og til at opfordre den franske regering til at ophæve den, samtidig med at den anerkender både de nyttige virkninger af støtten i egentlig forstand og dennes overensstemmelse med »den fælles interesse« for det tilfælde, at dens finansieringsmetode ændres.

25. Som følge heraf må sagsøgte frifindes.

På grundlag af disse præmisser,

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

idet den forkaster enhver videregående eller hermed uforenelig påstand:

Sagsøgte frifindes.

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 25. juni 1970.

A. Van Houtte
Justitssekretær

R. Lecourt
Præsident

**FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT KARL ROEMER
FREMSAT DEN 21. APRIL 1970**

Høje Ret.

Denne sag, der har været forhandlet mundtligt i et retsmøde den 10. marts 1970, angår fortolkningen af EØF-traktatens bestemmelser om statsstøtte. De faktiske forhold, som gav anledning til tvistens opståen, var følgende:

For at hjælpe tekstilvirksomhederne i Frankrig i deres bestræbelser på at overvinde de vanskeligheder, som branchen lider under i mange lande, herunder i Fælleskabets medlemsstater, indførte den franske regering en støtteordning, der trådte i kraft den 1. januar 1966. Denne ordning skal fremme forskningsarbejdet inden for tekstil-

sektoren og befordre fornyelsen af dens industrielle og kommercielle struktur. Nævnte støtte finansieres ved beløb, der fremkommer ved en afgift, som opkræves på salget af visse tekstilvarer i Frankrig og rammer såvel indenlandske som importerede produkter. De indkomne beløb fordeles efter en bestemt målestok. Institut textile de France (ITF) modtager en del til hjælp til finansieringen af sin forskning, og en anden del går til budgettet for den faglige sammenlutning Union des industries textiles (UIT). Der anvendes de i programmer til fornyelse af tekstilvirksomhedernes industrielle og kommercielle strukturer (eller rettere til dækning af en del af deres ikke-produktive omkostninger) og undtagelsesvis til moder-